

1

De klap kwam als de stortvloed onder haar, hard en snel en onverwacht. Omlijst door de bladeren van de wildernis was er een gezicht, een stotende arm. Haar wervelkolom kromde zich. Ze gilte, schokte en tolde rond, viel in het water en ging kopje onder. Ze werd meegesleurd door de stroming. Haar hoofd kwam boven water. Een kreet weerkaatste tegen de wanden van de kloof. Ze kon zich niet omdraaien om te kijken waar die kreet vandaan kwam, kon de woorden niet verstaan. Opnieuw een schreeuw, die door een onheilspellend gebulder werd overstemd.

Zich bewust van het gevaar trapte ze in de woeste stroming, maar het water zwol aan en sleurde haar mee naar beneden, waar het beukende water neerkwam. Het water stortte verpletterend naar beneden, explodeerde met harde knallen, alsof ze op een slagveld was. Ze knalde op iets hards. Er trokken pijnscheuten door haar hoofd. Haar ledematen werden slap. Duisternis.

Met tuitende oren en een drukkende pijn in haar longen kwam ze bij. Ze kon maar aan één ding denken: *vechten!* Ze rukte en trapte, brak los uit het kolkende tumult en wist naar de oppervlakte te komen. Naar adem happend zoog ze lucht naar binnen. De gulzige stroom sleurde haar mee naar een rotsige geul. Ze trapte en dook, gedachteloos, probeerde zichzelf slechts te beschermen terwijl ze werd meegevoerd tot de waterval breder werd en trager neerstortte.

Voor zich ving ze een glimp op van een klif met donkere, met mos begroeide rotsen. Moeizaam waadde ze ernaartoe. Ze probeerde houvast te krijgen, gleed weg van de eerste rots, maar slaagde erin de volgende rots vast te grijpen. Ze trok zichzelf een nis in, snakke naar adem en wist zich in een zodanige positie te brengen

dat ze via haar neus kon inademen en via haar mond kon uitademen. De brandende pijn in haar borst nam wat af.

Met bonzend hoofd leunde ze tegen de rots aan. Voetje voor voetje verplaatste ze haar stevige bergschoenen op het klif. Boven het water vloog een zwerm muggen langs haar gezicht. Haar zicht werd wazig en weer helder, terwijl ze zich aan de oever van de rivier vasthield. Een bruine vogel krijste schor. Varens, bomen met brede bladeren, bomen met boogvormige blaadjes, ranken en struiken omringden haar.

Er sneed iets in haar borstkas. Ze bracht haar hand omhoog en voelde de stugge nylon banden van een *hydration pack*. Zich amper bewust van wat ze deed, pakte ze het mondstuk aan het einde van het slangetje, beet het dopje eraf en dronk warm en vervolgens ijskoud water. Maar tijdens het drinken raakte ze in paniek. Waar was ze en wat deed ze hier?

Voor zover hij wist had de waterval hem in een verzonken lavagrot geworpen. Het gebulder van de waterval weerkaatste tegen de wanden toen hij zich, alleen door zijn armen te gebruiken, over de rand op een richel trok. Pijscheuten trokken door zijn gehavende en bloederige benen. Bij de kleinste beweging schuurden er delen van zijn linkerscheenbeen over elkaar. Zijn rechterenkel deed ook pijn, maar dat voelde anders, was eerder een kloppend gevoel dat hem eveneens in zijn bewegingen belemmerde. Met zijn kaken op elkaar geklemd rolde hij zich op zijn zij, zodat hij in de holte van de grotwand paste. Daar bleef hij, verdoofd en verzwakt, stil liggen. Hij gaf zijn lichaam de kans zich te herstellen en keek hoe slecht hij eraan toe was.

Er verscheen een denkrimpel op zijn voorhoofd. Hij wreef het water uit zijn ogen en huiverde. Toen Gentry in het water viel, had hij een waarschuwing geschreeuwd, maar het was al te laat geweest. Zelfs de beste zwemmer kon niet op tegen de kolkende waterval. Daar was hij achter gekomen. Misschien had hij niet achter haar aan moeten springen. Er was geen tijd geweest om na te denken en hij had in een opwelling gehandeld. Enkele seconden voordat hij zelf in de waterval sprong, had hij haar beneden boven zien komen, maar zijn eigen duik was minder fortuinlijk geweest.

Hij stak zijn hand uit en voelde aan zijn scheenbeen. Dat was inderdaad gebroken. Golven van pijn weerhielden hem ervan te onderzoeken wat hem nog meer mankeerde. *Rustig aan*, hield hij zichzelf voor. *Rustig aan*. Hij hoopte maar dat Gentry niet op diezelfde rotsen was geknald. Maar dan zou ze, net zoals hij, met de stroming mee in de grot achter de waterval zijn beland, dan zou ze er niet uit zijn gespoeld. Was ze daar nog?

'Gentry!' Het was onmogelijk dat ze hem boven het weerkaatsende gebulder uit zou horen, maar hij voelde zich gedwongen om haar te roepen. Door het kabaal konden zijn trommelvliezen geen andere geluiden onderscheiden. Toch schreeuwde hij nog een keer: 'Gentry!'

Zijn gezond verstand keerde terug. Als Gentry daar was, kon hij niet bij haar komen. Hij zou er nooit in slagen om door de waterval heen te komen. Dan zou hij weer op de rotsen worden gesmeten. Wat zou er gebeuren als ze hem probeerde te bereiken?

'Nee, God, alstublieft niet.' Hij had diverse sneden, hij bloedde en de pijn werd erger. Hij kreunde. Haar en zijn enige kans was als ze het water uit ging om hulp te halen. Het pad, dat nauwelijks meer was dan een modderig berenspoor dat over boomwortels, rotsen en klei voerde, lag zo afgelegen dat het ontzettend lang kon duren voordat hier iemand kwam. Bovendien leidde het pad naar het hoogste punt van de waterval. Het was niet de bedoeling dat mensen daarin belandden.

Hij liet zijn hoofd achterover hangen en blies zijn adem uit. Wat was er gebeurd? Gentry was een ervaren bergbeklimster. Ze was sterk en stond stevig op haar benen. Hij had echter genoeg verhalen van overlevenden gelezen, ook verhalen die minder goed afliepen, om te weten dat er dingen konden misgaan.

Hij sloot zijn ogen. Hij moest zuinig zijn met het laatste restje energie, moest van de schrik bekomen en uitrusten. Doordat het bloed stonde, was het bloedverlies minder geworden. De botbreuk kon tot gevolg hebben dat er bloed in zijn been sijpelde, maar daar kon hij niets tegen doen. Op dit moment kon hij helemaal niets doen. Hij hapte moeizaam naar adem en bad.

Wolken trokken over, scheerden door de lucht, maar hitte lag als een deken over de diepe vallei, waar de wind niet kon komen. Er steeg damp op uit het water, die zich bij de grijze wolken voegde die buien uitstortten en dan overtrokken.

Te versuft om na te denken trok ze zichzelf op de kant. Daar wilde ze blijven, maar ze voelde een vage drang om verder te trekken. Ze volgde het water, drong tussen palmbomen en struiken door, struikelde over boomwortels en rotsen. Ze stapte mis en gleeed weer in de rivier. Toen ze eruit klauterde, haalde ze haar handpalmen open en stootte ze haar heup. Het leek wel dat er modder in haar hoofd zat.

De waterval werd breder en dook plotseling over puntige richels naar beneden. De dichtstbijzijnde doorgang was een rotsige geul die te steil en te glibberig was om te nemen. Ze waadde door het water en liet zich bij de volgende geul naar beneden zakken. Deze geul was net zo steil als de andere, maar hier leek het enigszins mogelijk om de scherpe rotsranden te ontwijken, al moest ze wel eerst uitrusten. Ze dronk uit de *hydration pack* op haar rug en probeerde op te houden met bibberen.

Ze wilde nog wel langer rusten, maar begon toch aan de afdaling. Vrijwel meteen draaide ze zich om, in een poging naar beneden te gaan alsof de wand een ruwe, onregelmatige trap was. Ze stak haar vingers in een spleet en schrok van een kameleonachtige hagedis met een puntige kop die over haar hand schoot en tussen de ranken verdween die op de richel links van haar groeiden. Wat verder naar beneden hing een grote zwart-met-gele spin, met poten die per twee diagonaal naar buiten staken. Opnieuw hoorde ze vogels. Overal om haar heen was leven, maar ze voelde zich ontzettend alleen.

Haar armen trilden toen ze haar hand uitstak om houvast te zoeken. Het klif ging steil naar beneden. Het water barstte los en stortte neer, hulde haar in nevel en maakte de rotsen waar ze zich aan vasthield glibberig. Ze haalde moeizaam en oppervlakkig adem toen ze last kreeg van duizeligheid. Ze duwde zich tegen de wand aan en slaagde erin zich daaraan vast te klampen tot de duizeligheid overging. Misschien was er een andere manier om naar beneden te gaan, maar ze had geen kracht om weer naar boven te klimmen en een andere route te zoeken.

Centimeter voor centimeter liet ze zich naar beneden zakken, verplaatste haar gewicht op de neus van haar ene bergschoen en dwong haar andere voet dan om los te laten. Het lastige stuk was niet al te lang. Ze kon het halen. Dat moest. Ze bewoog haar hand, greep een uitsteeksel van de rotswand vast en ging voorzichtig verder naar beneden. Een tengere witte vogel vloog zo dicht boven de waterval dat haar maag zich omdraaide.

Ze duwde haar gezicht tegen de rots en wachtte tot de misselijkheid zakte. Wolken dreven uiteen en de zon streelde haar. Haar dij trilde toen ze steun zocht voor haar voet. Ze vond een stuk rots van goed formaat en liet zich zakken. Ze kon het. Ze zou het redden.

Ze bereikte de voet van de berg, wankelde naar een kleine open plek naast de stroom en viel naast een kei op haar knieën neer. Het leek wel dat iemand haar hoofd had opengemaakt en met zand had gevuld. Ze legde haar hoofd op haar armen. Even ... uitrusten ...

Plotseling werd haar verdoving door vogelgezang verbroken. Ze rook aarde, water en bladeren. Toen ze haar ogen opendeed, had ze ontzettende hoofdpijn. Ze bracht haar hand omhoog en voelde aan de bovenkant van haar schedel. Die was opgezet en gevoelig, en tussen haar haar zaten bloedkorsten. Wat ...

Overall om zich heen zag ze groene, steile stukken land, blaadjes en bloemen die net door de eerste zonnestrallen werden beschenen. Ze draaide zich langzaam om terwijl ze haar hoofd met beide handen vasthield en ontdekte hoe het kwam dat ze nevel over zich heen kreeg. De op kant lijkende watervallen kletterden vanaf een puntig klif naar beneden en vormden stroompjes die langs de rots raasden waar ze in elkaar gedoken op had gezeten. De hele nacht?

Afgezien van de schrammen en blauwe plekken had ze ook jeuken op haar huid, op plekken waar ze was gestoken. Ze zat op haar knieën en kwam tastend overeind, veegde de natte, roodbruine bladeren van haar broek en ging staan. Duizelig wachtte ze af of haar zicht scherper zou worden of vaag zou blijven. Ze wreef haar slapen. Waar was ze? Waarom had ze de nacht in de wildernis doorgebracht?

Haar uitgedroogde keel deed pijn. Automatisch reikte ze naar het slangetje bij haar wang en nam een koele slok. Ze kneep in de gespen en maakte de banden over haar borst en om haar middel los.

Terwijl haar gezicht vertrok van pijn haalde ze de rugzak van haar schouders. Elke spier verkrampde.

Ze ging op de rots zitten en legde de rugzak op haar schoot. In het grootste vak vond ze een reep gedroogd kalkoenvlees, een energiereep en een mix die voornamelijk uit noten en zaden bestond, maar voldoende M&M's bevatte om lekker te zijn. In het buidelkje met rits vond ze een doosje pleisters. Die plakte ze op haar linkerelleboog en -pols en ze smeerde een laagje zonnebrandcrème uit de tube in het zijvak op haar armen en haar gezicht. Waar ze ook mee bezig was geweest, ze was goed voorbereid. Toch duidde het bonzen van haar hoofd erop dat er iets was misgegaan.

Ze scheurde de verpakking van de energiereep open en zette haar tanden in het harde, halfzoete product. Tijdens het kauwen klopten haar slapen, maar haar honger werd gestild. Ze wilde op de vochtige grond gaan liggen, maar ze had het gevoel dat ze in beweging moest blijven. Ze wist niet hoe lang of hoe ver ze nog moest lopen. Sterker nog, ze had geen idee welke kant ze op moest.

Ze speurde langs de steile hellingen omhoog naar de toppen van de richels en liet haar blik toen weer naar de bodem van de vallei dwalen, waar de rivier haar eraan herinnerde dat ze het water moest volgen. Water gaat naar beneden. Water leidt naar buiten.

Ze deed de rugzak weer om en bond die zo op haar rug vast dat ze in haar verdoofde toestand nauwelijks doorhad dat die daar zat. Omdat de palmbomen met hun dunne bladeren boven haar hoofd uitgroeiden, besloot ze door het ondiepe gedeelte van de stroom te waden. Haar canvas bergschoenen konden tegen water, maar ze kwam slechts langzaam vooruit over de gladde rotsen. Ze gaf het op en besloot onder de overhangende boomtakken door te lopen, waar kleinere varens groeiden die tot haar dijk kwamen.

Uit de grillige wolken boven haar miezerde het en haar neusgaten werden gevuld met een rijke ozongeur. Ze liep door, gedreven door een behoefte die ze niet rationeel kon verklaren. Alles om haar heen danste en ze voelde zich duizelig. Ze strompelde verder. Het geluid van het water was de enige constante factor. Als ze te moe werd, rustte ze even uit, maar zodra ze daartoe in staat was, ging ze verder.

De zon kwam tevoorschijn, verwarmde de lucht tot een milde sauna en lokte opnieuw vogelgezang uit. Ze plukte een gele vrucht

van een tak, trok de schil eraf en zoog het sap en vruchtvlies naar binnen. Ze at wat uit haar rugzak. Ergens in de middag gaf ze over.

De zon ging al onder toen ze wankelend een brede, weelderige, naar planten ruikende vlakte opliep. De vlakke ondergrond maakte dat ze misstapte, zoals dat ook gebeurt als je opeens onder aan een trap bent. Doornen en takken waren door haar lichtgewicht broek heen gedrongen. Ze had schaafwonden en schrammen op haar armen en benen. Dat maakte allemaal niet uit als deze vallei net zo veelbelovend bleek te zijn als die eruitzag.

Ze rechtte zich en liep af en toe door drassige stukken, waar planten met brede bladeren en rode stengels groeiden. De paden tussen de rijstvelden lagen hoger en waren droog. Tegen de tijd dat ze de velden had doorkruist, kroop ze meer dan dat ze liep. Het werd steeds donkerder. Ze wankelde een tuin binnen en greep een lage, stenen bank vast.

Door de grote inspanning zakte ze op haar knieën neer. Ze had het gevoel dat haar gewrichten bijna uit elkaar vielen. Ze was zich bewust van haar huid. Haar hoofd viel van vermoeidheid omlaag totdat het op de rand van de bank rustte. In haar oren gonsde het als in een bijenkorf en ze dacht dat ze zou flauwvallen.

Toen verspreidde zich een gouden licht door de geurige tuin. Ze hoorde een deur opengaan. Voetstappen op de zachte, mossige grond en een stem die deed denken aan de vogels die overdag de verborgen plekken in het woud met hun gesprekken hadden gevuld. 'Hallo, is daar iemand?'

Geen kracht om te antwoorden.

'Hé.' De hand op haar schouder was zacht. 'Gaat het?'

Haar met zand gevulde hoofd weigerde te knikken.

'Kom, ga zitten.' De vrouw hielp haar op de bank. 'Ik ben Monica.'

Haar ogen opslaand zag ze Monica's hartvormige gezicht. Ze keek in twee duifgrijze ogen, maar die kwamen haar niet bekend voor.

'Hoe heet je?'

Ze was doorweekt en deed bevend haar mond open. Haar hoofd zocht naar het antwoord en terwijl de paniek toesloeg fluisterde ze: 'Dat weet ik niet.'

2

Okelani hield haar handen vlak boven het gezicht van de onbekende vrouw alsof ze de lucht boven het hoofd van de vrouw doorkliefde en naar beneden wegstreek. 'Veel angst.'

Monica slikte. Ze had verwarring en desoriëntatie herkend. Maar angst? De jonge vrouw lag roerloos op de slaapbank, op schone lakens die eerder op de dag over de lijnen in de carport hadden gehangen. Ze roken nog naar de mist in de vallei en de bloemen in de tuin. De vrouw was waarschijnlijk verdwaald op een van de paden door de natuurreservaten op het eiland. Gezien de blauwe plekken op haar ledematen en haar gezicht was ze minstens één keer gevallen. Okelani zou haar een middeltje geven om de schrammen en sneden te behandelen, maar wat moest er verder gebeuren?

Okelani's gevoelige handen gleden door de lucht boven de keel, het sleutelbeen, de borst en de buik van de vrouw. 'Kwaadaardigheid,' mompelde ze, 'maar dat is niet hier begonnen.' Okelani, een vrouw met zwart-met-grijs haar tot op haar dijen en ogen die bijna wit waren doordat er een vlies overheen zat, liet haar handen boven de romp van de vrouw zweven. De grauwe staar kon worden verwijderd en ze kon kunstlenzen krijgen om het zicht te herstellen, maar Okelani was ervan overtuigd dat God haar ogen had vertroebeld om haar innerlijke zicht te verbeteren. Ze zag nu dingen waar ze vroeger, toen ze te veel werd afgeleid, geen oog voor had gehad.

Monica keek zwijgend toe, terwijl Okelani met haar handen luisterde. Ze hield van de oude vrouw, vertrouwde haar. Met dichtgeknepen keel vroeg ze: 'Moet ik met haar naar de dokter?'

Okelani liet haar handen langs haar lichaam zakken en draaide zich om. Ze had nog steeds een sierlijk lichaam. 'Dokter? Hoezo? Ze is toch naar jou toe gekomen?'

Dat was de vraag die Monica had willen omzeilen. Van alle tuinen die deze vrouw binnen had kunnen wankelen, had ze uitgere-

kend deze tuin gekozen. Waarom? 'Wat moet ik doen?'

'Wat je altijd doet. Geef haar een kussen voor haar hoofd en beschutting tegen de storm.'

'Voelt u dat er storm op komst is?'

De oude vrouw draaide zich langzaam om. *'De Heer is mijn licht, mijn behoud, wie zou ik vrezen?'*

Monica kende die woorden uit haar hoofd, maar angst nam vele vormen aan. Ook dat wist ze. Ze was bang voor deze vreemde vrouw en voor zichzelf. Ze had de kracht niet om het allemaal nog eens door te maken. Okelani had gezegd dat de vrouw met een reden naar haar toe was gekomen, maar dat gold voor iedereen die hier kwam.

Toen ze wakker werd van het kraaien van een haan voelde ze een vage onrust. Voordat ze haar ogen opendeed, probeerde ze het gevoel te benoemen. Angst? Te sterk. Drang? Ja, maar hoezo?

Om zich heen zag ze enorm veel cactussen. De een leek op een paar slangen die zich hadden opgericht, een andere cactus met opgekrulde koolgrijze blaadjes deed denken aan rimpelig hersenweefsel. Daartussen stonden potten met prachtige orchideeën in allerlei kleuren: wit, magenta, met rode spikkeltjes. Uit de dakspanten groeiden varens, waardoor ze aan een tropisch regenwoud moest denken.

Ze was in de kamer waar ze de avond tevoren naar binnen was gestrompeld. Ze moest meteen in slaap zijn gevallen, want ze herinnerde zich alleen dat ze op de rotan slaapbank was gaan liggen en dat ze de geur van pasgewassen lakens had geroken. Ze kwam op één elleboog overeind. De slaapbank had de kleur van lichte karamel, de lakens die van schuimende melk.

Aan de andere kant van de glazen schuifdeur trok een grijze mist langs. Ze huiverde. Het gevoel dat er iets stond te gebeuren werd sterker. Maar wat?

Er werd op de deur geklopt. De vrouw uit de tuin gluurde naar binnen. 'Je bent wakker.' Haar ogen hadden bijna dezelfde kleur als de regen buiten. 'Heb je goed geslapen?'

Doordat ze zich niets herinnerde, was slapen geen probleem geweest. Ze knikte en haar gezicht vertrok van pijn. Verbaal reageren

zou minder pijn doen.

‘Gisteravond kon je me niet vertellen wat er was gebeurd of hoe je heet.’

Haar naam ... Hoe kon ze die nou niet weten? Ze duwde zichzelf overeind. ‘Ik moet mijn hoofd hebben gestoten.’

‘Kun je dat nog steeds niet?’

Angst stak de kop op. Kwam die angst voort uit het feit dat ze dingen niet wist? ‘Jouw naam herinner ik me wel. Monica.’ Ze klampte zich aan dat stukje informatie vast.

‘Zeg maar Nica.’ De vrouw ging op de rand van de slaapbank zitten. Er stond bezorgdheid op haar gezicht te lezen. ‘Misschien moet je naar een dokter. Okelani denkt dat je een hersenschudding hebt.’

‘Okelani?’

‘Die heeft je gisteravond onderzocht.’

Ontzetting maakte zich van haar meester. Ze kon zich geen tweede persoon herinneren. Niets.

‘Je was te diep in slaap om iets te merken.’

Dat was enigszins een opluchting, al vond ze het een eng idee dat ze volledig buiten bewustzijn hier had gelegen. Er kon van alles zijn gebeurd. Er was al iets gebeurd.

Nica zei: ‘Maak je geen zorgen. De zoon van Okelani, Clay, die parelduiker is, heeft zijn hoofd een keer zo hard gestoten dat hij dagenlang hetzelfde zei.’

‘Verval ik in herhalingen?’

Nica glimlachte. ‘Nee. Het lijkt erop dat je een deel van je geheugen kwijt bent.’

‘Kwijt?’

‘Kun je me al wat meer vertellen?’

De angst nam toe. ‘Nee, alles is ... weg.’ Misschien moest ze inderdaad naar een dokter, maar om de een of andere onverklaarbare reden zei ze dat niet.

‘Wie weet kan de politie ...’

‘Nee.’ Ze flapte het woord eruit voordat ze wist waarom ze dat zei.

Nica hield haar hoofd schuin. ‘Zit je in moeilijkheden?’

‘Geen idee. Dat zei ik zonder erbij na te denken.’